

b) nie posiada bez przerwy prawa swojszczyzny od dnia 1 stycznia 1914 r. w jednej z gmin czeskosłowackich części b. terytorjów plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy.

§ 3. Osoby (§ 2 p. 1), mające prawo swojszczyzny w gminach, których obszar jest przedzielony granicą, stają się obywatelami polskimi, jeżeli w dniu 28 lipca 1920 r. stale mieszkali w części gminy, która przypadła Polsce. Jeżeli by zaś takie osoby w gminie rozdzielonej we wspomnianym dniu stale nie mieszkali, nabywają obywatelstwo polskie, jeśli stale mieszkali w obecnie polskiej części gminy ostatnio przed wyprowadzeniem się z danej gminy.

§ 4. Nie są obywatelami polskimi osoby, które posiadają bez przerwy od dnia 1 stycznia 1908 r. stale miejsce zamieszkania w znaczeniu p. 2 § 2 niniejszego rozporządzenia na obszarze czeskosłowackich części b. terytorjów plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy, chociażby posiadały prawo swojszczyzny w jednej z gmin b. Galicji, czy też prawo swojszczyzny nabyte po dniu 1 stycznia 1914 r. w jednej z gmin Śląska Cieszyńskiego, Spisza lub Orawy (§ 2 p. 1 zdanie drugie).

§ 5. Nadanie obywatelstwa polskiego nastąpić może na prośbę osoby, pragnącej je uzyskać, jeżeli zostanie wykazane, że:

- 1) obrala stale zamieszkanie na obszarze polskich części Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy po dniu 1 stycznia 1908 r.,
- 2) nie dopuściła się zbrodni lub czynu karygodnego z chęci zysku,
- 3) nadanie jej obywatelstwa polskiego nie pociągnęłoby za sobą bezpośrednich ciężarów dla Skarbu Państwa Polskiego lub funduszów publicznych przez co nie rozumie się świadczeń np. zasiłków z kas chorych, brackich i t. d.,
- 4) przebywała w jednej gminie bez przerwy w czasie od dnia 28 października 1918 r. do 28 października 1920 r.

§ 6. Podanie o nadanie obywatelstwa na zasadzie § 5 niniejszego rozporządzenia winne być wnoszone w terminie trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Podania wniesione przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i nie załatwione, będą traktowane, jak gdyby były wniesione z zachowaniem czasokresu.

§ 7. Osoby, które nie nabyły obywatelstwa polskiego z braku warunku przewidzianego w § 2 p. 2 lit. b. niniejszego rozporządzenia, mogą uzyskać obywatelstwo polskie trybem określonym w §§ 5 i 6.

§ 8. Obywatelstwo polskie nabywają osoby, które bądź posiadają od dnia 1 stycznia 1914 r. prawo swojszczyzny w jednej z gmin czeskosłowackich części b. terytorjów plebiscytowych Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy, bądź mają tam od dnia 1 stycznia 1908 r. stale miejsce zamieszkania w znaczeniu § 2 p. 2 niniejszego rozporządzenia i do dnia 28 kwietnia 1922 r. złożyły oświadczenia wyboru

obywatelstwa polskiego w polskich przedstawicielstwach zagranicznych albo przed polskimi władzami administracyjnymi.

§ 9. Tracą obywatelstwo polskie osoby, które bądź posiadają od dnia 1 stycznia 1914 r. prawo swojszczyzny w jednej z gmin polskich części Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy, bądź mają tam od dnia 1 stycznia 1908 r. stale miejsce zamieszkania w znaczeniu § 2 p. 2 niniejszego rozporządzenia i do dnia 28 kwietnia 1922 r. złożyły oświadczenia wyboru obywatelstwa czeskosłowackiego.

§ 10. Oświadczenie wyboru obywatelstwa złożone w myśl §§ 8 i 9 niniejszego rozporządzenia przez męża rozciąga się na żonę, oświadczenie rodziców, względnie opiekunów, na dzieci do lat 18.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Kierownik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

L. Darowski

59.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 18 stycznia 1923 r.

w sprawie podwyższenia wynagrodzenia funkcjonariuszów pocztowych za czas pracy w pocztach ruchomych i za czas konwojowania poczty kolejami.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp drugi § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1921 w sprawie wynagrodzenia funkcjonariuszów pocztowych za czas spędzony w służbie w pocztach ruchomych (ambulansach pocztowych) (Dz. U. R. P. № 57, poz. 359) otrzymuje następujące brzmienie:

„Zasadnicza należytość za godzinę pracy w pocztach ruchomych i przy konwojowaniu poczty kolejami tudzież pobytu poza stałym miejscem służbowym wynosi:

- a) dla urzędników ambulansowych 11 mk. 50 fen.,
- b) dla niższych funkcjonariuszów jeżdżących samodzielnie 9 mk. 50 fen.,
- c) dla niższych funkcjonariuszów jeżdżących niesamodzielnie 8 mk. 75 fen.,
- d) dla niższych funkcjonariuszów konwojujących pocztę kolejami 7 mk.”

§ 2. Paragraf 5 wymienionego w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1921 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Na czas pobierania dodatku drożyznianego otrzymywać będą funkcjonariusze pełniący służbę w pocztach ruchomych i przy konwojowaniu poczty kolejami uzupełnienie wynagrodzenia godzinowego, wymienio-

nego w § 3 niniejszego rozporządzenia. Wysokość tego uzupełnienia ustala się jednolicie dla całego Państwa w myśl postanowień o obliczaniu dodatku drożyznianego według mnożnika każdorazowo obowiązującego dla miejscowości zaliczonych do najniższej klasy dodatku drożyznianego“.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 15 listopada 1922 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Poczty i Telegrafów:
Moszczyński

60.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 18 stycznia 1923 r.

w sprawie wynagrodzenia funkcjonariuszów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych za służbę nocną.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 roku o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalona w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1922 roku w sprawie wynagrodzenia funkcjonariuszów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych za służbę nocną (Dz. U. R. P. № 78 poz. 710) jednostkę wynagrodzenia za nocną służbę zwiększa się o 150% dotychczasowej wysokości.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Poczty i Telegrafów:
Moszczyński

61.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 27 grudnia 1922 r.

w przedmiocie zwolnienia funkcjonariuszy związków komunalnych, tudzież ich zakładów i przedsiębiorstw od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej.

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. 1921 r. № 59 poz. 370), oraz art. 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany przepisów austriackiej ustawy z dnia

16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z dnia 25 czerwca 1914 r. i ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 89 poz. 803) zarządza się co następuje:

§ 1. Funkcjonariuszom związków komunalnych, tudzież funkcjonariuszom zakładów i przedsiębiorstw związków komunalnych przysługuje z mocy ustawy zwolnienie od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego, o ile mają zapewnione prawa emerytalne analogiczne do praw emerytalnych urzędników państwowych, o służbodawca ich zobowiązał się raz na zawsze wobec Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, jako władzy nadzorczej nad ubezpieczeniem pensyjnym, że w razie objęcia przez któregośkolwiek z jego funkcjonariuszy — bez poprzedniego przejścia w stan spoczynku — posady, uzasadniającej obowiązek ubezpieczenia pensyjnego, przekaze właściwemu wówczas dla tego funkcjonariusza podmiotowi ubezpieczającemu kwotę, odpowiadającą tej rezerwie premjowej, jaka winna była już być zebrana, gdyby dany funkcjonariusz przez cały zaliczony mu czas zatrudnienia (§ 10 niniejszego rozporządzenia) był członkiem Zakładu Pensyjnego dla funkcjonariuszy.

Przepis powyższy nie narusza przysługujących ewentualnie związkom komunalnym, tudzież ich zakładom i przedsiębiorstwom uprawnień do uzyskania własności Zakładu Zastępczego.

§ 2. Zobowiązanie, przewidziane w ust. 1 § 1 niniejszego rozporządzenia, uważane będzie za dopełnione, gdy służbodawca przedłoży Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej za pośrednictwem swej władzy bezpośrednio przełożonej w 3 egzemplarzach oświadczenie o treści, zawartej w załączniku 1 niniejszego rozporządzenia.

Zobowiązanie co do przekazywania rezerw musi być również zawarte w statucie emerytalnym.

O przyjęciu tego zobowiązania do wiadomości zawiadamia Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej Zakład Pensyjny dla funkcjonariuszy i odnośnego służbodawcę.

§ 3. Po otrzymaniu zawiadomienia po myśl ustępu ostatniego poprzedniego paragrafu obowiązany jest służbodawca przedłożyć Zakładowi Pensyjnemu dla funkcjonariuszy statut emerytalny, względnie odpis uchwały, zapewniającej zaopatrzenie emerytalne, po zatwierdzeniu przez swą władzę bezpośrednio przełożoną.

Wymienionemu Zakładowi, jako powołanemu do przeprowadzenia ubezpieczenia pensyjnego przysługuje prawo badania, czy i o ile zachodzą warunki, od których ustawa pensyjna z 16/XII 1906 r. w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z 25/VI 1914 r. i ustawami z 10/VI 1921 r. oraz ustawą z 22/IX 1922 r. uzależnia zwolnienie wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia grup funkcjonariuszy.

§ 4. Gdy postanowienia statutu, względnie uchwały są zgodne z przepisami ustawy powołanej w § 3 Zakład Pensyjny dla funkcjonariuszy przyjmie